

УДК 801.631.51:811.134.2'04'366.596

КАБОВ А.В.

(Львівський національний університет імені Івана Франка)

РОЛЬ АПОКОПИ ТА СИНКОПИ У РОЗВИТКУ ДІЄСЛІВНИХ ФОРМ УМОВНОГО СПОСОБУ В СТАРО ТА СЕРЕДНЬОІСПАНСЬКІЙ МОВІ

У статті розглядаються причини появи, роль та функціонування апокопи та синкопи у розвитку дієслівних форм умовного способу в старо та середньоіспанській мові. Продемонстровано вплив апокопи та синкопи на семантику та прагматику минулого недоконаного та майбутнього умовного способів в старо та середньоіспанській мові.

Ключові слова: апокопа, синкопа, умовний спосіб, семантика, староіспанська мова, середньоіспанська мова.

Кабов А.В. Роль апокопи и синкопы в развитии глагольных форм сослагательного наклонения в старо и среднеиспанском языке. В статье рассматриваются причины возникновения, роль и функционирование апокопы и синкопы в развитии глагольных форм сослагательного наклонения в старо и среднеиспанском языке. Продемонстрировано влияние апокопы и синкопы на семантику и прагматику незаконченной прошедшей и будущей форм сослагательного наклонения в старо и среднеиспанском языке.

Ключевые слова: апокопа, синкопа, сослагательное наклонение, семантика, староиспанский язык, среднеиспанский язык.

Kabov A. The role of apocope and syncope in the development of verbal forms of subjunctive mood in old and middle Spanish. This article contains an analysis of reasons of appearance, role and functioning of apocope and syncope in the development of verbal forms of subjunctive mood in old and middle Spanish. There is an illustration of apocope's and syncope's influence on the semantics and pragmatics of imperfect and future subjunctive in old and middle Spanish.

Key words: apocope, syncope, subjunctive mood, semantics, old Spanish, middle Spanish.

В історії іспанської мови мав місце вплив фонетичних явищ на морфологію, семантику та прагматику дієслівних форм. Йдеться про апокопу і синкопу дієслівних форм умовного способу старо та середньоіспанської мови.

Метою запропонованої статті є виявлення причин появи, зникнення апокопи та синкопи та їх роль в розвитку старо та середньоіспанської мови.

Завдання запропонованої статті полягає в розгляді передумов та причин виникнення апокопи і синкопи в дієслівних формах умовного способу, аналіз морфології форм минулого недоконаного і майбутнього умовних способів та причин зникнення апокопованих та синкопованих форм.

Предметом дослідження є фонетичні, морфологічні, семантичні особливості дієслівних способів старо та середньоіспанської мови.

Об'єктом дослідження є фонетичні, морфологічні та семантичні особливості минулої недоконаної та майбутньої форм умовного способу старо та середньоіспанської мов.

Однією з причин появи апокопи в лексичному складі та за аналогією в дієслівних формах староіспанської мови стала імміграція мешканців Франції в Іспанію. Їй сприяли шлюбні зв'язки іспанських королів з французькими та окситанськими принцесами та контактами під час паломництва французів та іспанців до міста Сант'яго-де-Компостелла. Це призвело до того, що всі прошарки іспанського суспільства підпали під вплив іноземних (французьких) колоністів. В провінціях Наварра і Хака (Navarra, Jaca), які були основними шляхами в'їзду іммігрантів з Франції, знайдено чимало письмових свідчень гасконським або провансальським діалектами. В інших регіонах Іспанії зустрічаються стародруки, у яких змішані місцеві (іспанські) діалектизми з окситанськими рисами. Рафаель Лапеса (Rafael Lapesa) [Lapesa 1981, с.198] вважає, що авторами або переписувачами цих документів були напевно французи, які не дуже вдало намагалися пристосуватися до романської мови свого нового місця перебування. Тогочасна іспанська література перебувала під впливом французької і провансальської поезії. В XII-XIII століттях в іспанську мову проникло багато галліцизмів та окситанізмів (*ligero, doncel, hostal, salvaje*) [Lapesa 1981, с. 199]. Престиж французьких іммігрантів в середовищі знаті і клірії спричинив випадки випадіння ненаголошених кінцевих голосних «е», «о» після приголосних та груп приголосних, де раніше така тенденція була ледь помітною, а саме після наступних приголосних: *r, s, l, n, z, d* ; *pendrare, honore-honor, seniore-senior, sallatore-sallator, carrale-carral, Madride, allende-allend* [Lapesa 1981, с.164]. Слід наголосити, що тим не менш існували вагання при її вживанні, що і засвідчують деякі з вищенаведених форм (апокоповані і неапокоповані). У XII-XIII століттях апокопа стала з'являтися не лише після фонем, які збереглися в кінцевій позиції в сучасній іспанській мові (d - *veritate>verdad*, dz (>/q/ о /s/ : *pase>paz*; l (*capitale>caudal*); s (*mense>mes*); n (*rationem>razón*); r (*mare>mar*); але й після багатьох інших приголосних, які не залишилися в кінцевій позиції, зокрема - /b/ (*recib*), /k/ (*duc*), /f/ (< /v/, *nief*), /m/ (*flum*), /p/ (*prinçep*), /t/ (*tot*), /ú/ (*dix*), /tú/ (*noch*),

/g/ (*Diag, Rodrig*); з'являлася як інклюзивна після наступних груп приголосних - /nt/ (*mont*), /nd/ (*allend*), /rt/ (*part*), /st/ (*venyst*), /nk/ (*franc*), /nts/ (*entonc*), /lts/ (*dulz*) і після гемінат -*nn* (lat. *longe* > esp. *luen(ne)*), *ll* (lat. *pelle* > esp. *piel*), *rr* (*Gutierr*), *ss* (lat. *amavisset* > esp. *amas(se)*), у формах особових займенників та додатків (*diot, quem, nol, ques, tantol*) та у власних іменах, коли вони супроводжувалися прізвищами (*Martino, Ferrando* – *Martín Antolínez, Ferrand González*). Слід також відзначити, що апокопа в староіспанській мові була не лише наслідком французької імміграції, але й підсиленням внутрішньої тенденції. Про це говорить Дієго Каталан (*Diego Catalán*), який вважає, що в староіспанській мові співіснували дві протилежні тенденції – тенденція до апокопи та синкопи та тенденція до відкритого складу. На думку вченого, тенденція до «надмірної» апокопи призвела до того, що багато слів іспанської мови стали закінчуватися на приголосну (*part, infant, adelant* etc.), що було зовсім не типовим для іспанської фонетики і спричиняло артикуляційні незручності. Зрештою, тенденція до відкритого складу перемогла і кінцеві голосні повернулися на свої місця. Побутує думка про те, що вирішальну роль у зникненні «надмірної» апокопи зіграло особисте втручання іспанського короля Альфонсо X у ліквідацію цього фонетичного явища. Вважається найвірогіднішим, що на відновлення кінцевої «е» здійснила вплив аналогія форми множини іменників (*punte* – *puentes*), або аналогія з іншими дієслівними формами (*viene* – *vienes* – *vienen*). На думку Рафаеля Лапеси, в період між 1390 і 1400 роками відновлення «е» було вже абсолютним і, починаючи з XV століття єдиними кінцевими приголосними були лише зубно-альвеолярні - /d/, /n/, /l/, /r/, /s/, /q/.

Що ж до старофранцузької мови, то форми умовного способу не зазнали фонетичних змін. Проте, замість апокопи мали місце затухання вимови іменникових закінчень та їх назалізація (*tempus* [tempus] – *temps* [tã]). Натомість, у формах теперішнього умовного способу відбувалося чергування голосної кореня «-е» → «іе» в 3 особі однини та в 3 особі множини: *tenir: tiene, tienes, tiene, tenons, tenez, tiennent* за зразком теперішнього дійсного способу.

В стародавній період розвитку іспанської мови (X- серед. XIII ст.), а саме в XII-XIII століттях, існувала тенденція, згідно з якою дієслівні форми, що закінчувалися на ненаголошену голосну –е, втрачали її. Французький вчений Жіль Люке досконало вивчив цей фонетичний процес та пояснив його причини та наслідки у 2 главі своєї праці «*Regards sur le signifiant. Etudes de morphosyntaxe espagnole*» [Luquet 2000]. Це явище протривало два століття, після чого повна дієслівна форма остаточно утвердилася. Протягом другої половини XII і першої половини XIII століття, явище апокопи зустрічалося у формах наказового способу другої особи однини (наприклад, *met, com, sub* замість *mete, come, sube*). В цей же час апокопа починала з'являтися в дієслівних формах інших парадигм: в теперішньому і минулому дійсному способі; в майбутньому і минулому недоконаному умовному способі (форма –*se*). Наприклад, дієслово «*querer*» в третій особі однини теперішнього дійсного способу мало форму «*quier*» (замість «*quiere*»); в першій, другій особах минулого часу – «*quis*» і «*quisist*» (замість «*quise*», «*quisiste*»); в першій і третій особах однини майбутнього умовного способу – однакова форма «*quisier*» (замість «*quisiere*»), так само як і в першій, третій особах минулого недоконаного умовного способу – форма «*quisies*» (замість «*quisiese*»). Явище апокопи призвело до утворення нової, хоч і недовготривалої парадигми форм. «Проте, цікавим є факт, що апокопа не поширилася на всі дієслівні форми, які закінчувалися на ненаголошену голосну –е.» [Luquet 2000, с. 32]. Більшість дієслівних форм, які зазнали апокопи, належали до парадигм відмінювання, властивих другій та третій групі дієслів з закінченнями –*er, -ir*. Що ж до I групи дієслів, то апокопа мала місце, проте була не продуктивною. Явними прикладами цього можуть слугувати перша і третя особи однини теперішнього умовного способу, які не розрізнялися за своєю формою. Як відзначає Ж.Люке, число скорочених форм дієслів умовного способу в староіспанській мові є невеликим : «*sach*» (від дієслова «*sacar*»), «*pech*» (від дієслова «*pechar*»); «*pes*» (від дієслова «*pesar*»); «*perdon*» (від дієслова «*perdonar*»).

В нотаріальних документах форми теперішнього умовного способу не зазнали апокопи, тоді як майбутній умовний спосіб зазнав її: приклади з праці Рамона Менендеса Підала (*Ramón Menéndez Pidal*) «*Documentos lingüísticos de España. I : Reino de Castilla*»: «*Et quando el uno de vos finar, la meatad sea suelta; et el qui visquier aia el otra meatad de todo esto que nombramos . . .*» [Ramón Menéndez Pidal 1966, с. 55], «*. . . eaquel qui non vinier aesta mision fazer, sabiendo lo dantes, que peche quantos dias fallecier cada dia huna ferrada . . .*» [Ramón Menéndez Pidal 1966, с. 246], «*Et si alguno de nuestro linage gelo quisier contrallar o enbargar . . .*» [Ramón Menéndez Pidal 1966, с.256]. Апокопа також зустрічається в законодавчих текстах середини XIII століття, зокрема в «*Королівській Збірці Законів (Фуєро)*» (*Fuero Real*) (1254) Альфонсо X Мудрого: «*. . . Que cualesquier que sean que tal pecado fagan, que luego que fuer sabido, que amos a dos sean castrados . . .*» [Мареї 2008, с.115], та в «*Семі Партидах*» (*Siete Partidas*) (1256-1263) : «*. . . e si fuer sieruo de concejo de alguna cibdad o villa, deve tornar el sieruo, e otro tan bueno como el . . .*» [Мареї 2008, с. 152].

Рамон Менендес Пидаль вважав, що закінчення *-e* в теперішньому умовному способі дієслів на *-ag* є характерною і артикуляційно стійкою морфемою, щоб піддатися апокопуванню. Апокопа була одним з етапів розвитку іспанської мови.

Аналізуючи історію теперішнього умовного способу іспанської мови, дивує надзвичайно великий спротив, який чинила ця парадигма апокопі, в той час як теперішній дійсний спосіб з легкістю приймав її. Ця неузгодженість здається ще більш дивною, беручи до уваги те, що обидві форми мають численні спільні знакові особливості, які не зустрічаються більше ніде в системі іспанського відмінювання. Широко відомим є той факт, що коли форма дієслова теперішнього дійсного способу має дифтонг (*poder – puedo – pueda, dormir – duermo – duerma*), вокалічну інфлексію (*mittere – mēīo – mīdo (meto), mittere – mētīam – mīda (meta)*), або інклюзію епентетичної приголосної, яка вживалася для гармонії звучання та для полегшення артикуляції (*conocer – conozco – conozca, encarecer – encarezco – encarezca, nacer – nazco – nazca, poner – pongo – ponga, salir – salgo – salga, tener – tengo – tenga, valer – valgo – valga*), то вони зберігаються і в теперішньому умовному способі. Процес інклюзії епентетичної приголосної відбувався також в недієслівній лексиці (*homre – hombre*). Що ж стосується апокопи, то з фонетичної точки зору, дійсний спосіб має лише одну форму, яка здатна зазнати скорочення – третю особу однини, тоді як умовний спосіб має таких дві – першу і третю особу однини, які не розрізняються, оскільки мають один і той самий сигніфікант.

Основна ознака дієслова - вираження часу дії. Інколи, дієслово виражає поняття часу, який є чітко визначений стосовно сучасного стану речей. Найпростішим відображенням цих відносин є природна схема: *минулий/теперішній/майбутній час*. Натомість, теперішній умовний спосіб («*sante*») є потенційним теперішнім часом. Майбутній та дві форми минулого недоконаного умовного способу («*santara*», «*santase*») є потенційними перед-теперішніми часами. Таким чином, Жіль Люке робить висновок, «що в старо та середньоіспанській мові явище апокопи мало місце в будь-якій формі умовного способу, яка таким чи іншим чином виражала потенційний перед-теперішній час» [Luquet 2000, с. 37].

Апокопа функціонувала як специфічна семіотична ознака вираження перед-теперішнього часу у формах *минулого недоконаного умовного способу*: «*Con toda esa pérdida, si en paz me sobiés, que con despecho loco de Tiro non sallíés, mal o bien esperando lo que darne Dios quisíés, ninguno non ,e llorase de lo que me aviniés*» [Corbella Dolores 1992, с. 116 verso]; *минулого актуалізуючого часу*: «*Quando essir quisiste fiçist una follia*» [Sánchez 1864, с.109], «*Ffezist cielo e tierra, el tercero el mar; ffezist estrellas e luna e el sol pora escalar ; Prisis encarnación en sancta madre En Belleem apareçist commo fue tu voluntad*» [Sánchez 1864, с.5]; *майбутнього умовного способу*: «*Si yo algun dia visquier seruos han doblados*» [Sánchez 1864, с.4]. Необхідно зазначити, що апокопа відіграла також стилістично-просодичну роль в літературних творах і сприяла римі. Отже, апокоповані форми є мовними знаками, які несуть в собі ознаку передування моменту вираження дії.

В XIV-XV століттях мовні знаки, які зазнали апокопи, за винятком деяких форм наказового способу, перестали вживатися. На думку Жіля Люке, причиною їхнього зникнення була аналогія з дієсловами на *-ag*, в яких найменше позначилася апокопа [Luquet 2000, с.39-40]. Крім того, на відновлення кінцевої «*e*» здійснила вплив аналогія з формами множини іменників (*puente – puentes*), та інших дієслівних форм (*viene – vienes – vienen*).

Що ж до *синкопи* дієслівних форм майбутнього умовного способу в старо – та середньоіспанській мовах, то відзначимо її роль у виборі позначення особи та звертання до однієї людини або до множинності осіб.

В іспанських текстах Середньовіччя та класичного періоду нерідко можна зустріти форми майбутнього умовного способу «*amardes, leyerdes, vivierdes*» замість «*amáredes, leyéredes, viviéredes*». За нашими спостереженнями, такі випадки синкопи почали поширюватися з кінця XI століття і чергуються з етимологічною формою протягом всього Середньовіччя і навіть трохи довше, оскільки на початку XVII століття їх вживає Мігель де Сервантес. Дещо рідше, можна знайти в текстах цього періоду форми «*amarmos, leyermos, viviermos*» замість «*amáremos, leyéremos, viviéremos*». На підставі літературних джерел, з фонетичної точки зору, в староіспанській мові в 1 і 2 особах множини існувало два типи майбутнього умовного способу : етимологічні форми дієслів на *-áremos, - áredes / -iéremos, - iéredes* і форми – *armos, -ardes / -iermos, - ierdes*, які утворилися від попередніх шляхом синкопи – (*-áremos>-armos*). Явище синкопи, як і попереднє апокопи, тривало протягом IX-XIV століття, проте, всі мовні знаки, в яких воно мало місце, відновили свою цілісність. Відзначимо також, що синкопа мала місце також в іменниках староіспанської мови : *semitarium – semidariu - semedario – semedeiro – semdeiro – semdero; cómite – cómide – comde; populato - pobolato – poblato, poblato, poblado* [Lapesa 1981, с.164]. У XII столітті синкоповані форми *comde, semdero* почали чергуватися з формами *conde, sendero*, які врешті-

решт утвердилися.

Жіль Люке прийшов до висновку, що синкопа мала надзвичайно вибіркового характеру, з'являлася в текстах лише в другій особі множини майбутнього умовного способу. Він проаналізував наступні тексти XIII і XIV століття – «Libro de Apolonio (Mester de Clerecía), Libro de Calila e Digna (автор невідомий), Barlaam e Josafat (автор невідомий), Gran Conquista de Ultramar (автор невідомий), Primera Crónica General (автор невідомий), Conde Lucanor (Don Juan Manuel)» і дійшов висновку, що «синкопа в першій особі множини майбутнього умовного способу мала місце лише в 7 випадках, тоді як в другій особі множини – в 144.» [Luquet 2000, с.73]. Отже, починаючи з середньоіспанської мови, перша і друга особи множини цієї дієслівної парадигми підкорялися фонетичній фреквенталії, яка погрозувала їхній знакової цілісності.

З найдавніших етапів свого розвитку, іспанська мова використовувала не тільки форми другої особи однини, щоб послатися на окрему особу, але також інші форми. До XV століття, застосування другої особи множини для звеличення співрозмовника було звичним явищем. Звернувшись до вищенаведеного переліку середньовічних документів, вчений віднайшов 144 випадки вживання форми – *ardes / -ierdes*. Вони розподілилися таким чином : в 48 випадках синкоповані посилаються на множинність осіб, тоді як в 96 випадках – на окрему особу. В двох випадках з трьох референтом форм майбутнього умовного способу була окрема особа слухача або співрозмовника. Синкопа надавала подвійної форми позначення співрозмовника і можливість обирати одну з них, залежно від обставин висловлення: **шанобливе ставлення:** друга особа однини: «*cantares*», «*leyeres*», «*vivieres*»; **шанобливе, в деяких випадках, іронічне ставлення:** «*cantardes*», «*leyerdes*», «*vivierdes*». Факт присутності/відсутності синкопи як фонетичного явища відігравав естетичну роль в комунікації.

Майбутній умовний спосіб володів наступною парадигмою форм: *cantare, cantares, cantardes* - іронічне звеличення співрозмовника, *cantare, cantáremos, cantáredes* - позначення дійсної множинності осіб, які знаходяться біля співрозмовника, *cantaren*.

Таким чином, приходимо до висновку, що в парадигмі майбутнього умовного способу староіспанської мови існувало 7 мисленневих позначень особи для 6 фізичних осіб. Це пояснювалося відсутністю в цій парадигмі знакового розрізнення між першою і третьою особами однини. Жіль Люке проаналізував цю мікросистему від найпростішого до найскладнішого елемента. Перехід від форми «*cantares*» до «*cantáredes*» - перехід від форми дійсної однини до розширеної однини шляхом додавання однієї фонем (*cantares*→*cantardes*) і від форми розширеної однини до множини шляхом додавання іншої фонем (*cantardes*→*cantáredes*). Фонема –d, яку додають до «*cantares*», щоб отримати «*cantardes*» є найближчою, з фонологічної точки зору, до групи –rd, всередину якої вона входить. Ці форми експліцитно вказують на другу особу однини. На думку вченого, цей факт вказує на дуже високий ступінь прозорості сигніфікантів і на вищий ступінь відповідності між сигніфікантами і сигніфікатами.

Проте, парадигма майбутнього умовного способу з 7 мисленневими особами не змогла усунути етимологічну парадигму, до складу якої входило 6 осіб. Жіль Люке наводить декілька причин, які здатні пояснити це явище. Однією з них є додаткова особа вищезазначеної парадигми, яка іронічно звеличувала співрозмовника. «Ця особа базувалася на сигніфіканті, до складу якого більше не входила морфема, яка була характерною для решти форм парадигми». [Luquet 2000,с.77]. У формі «*cantardes*» відсутня морфема –*are*, характерна для майбутнього умовного способу дієслів на –*ar*, на основі якої утворювалися всі інші форми цієї парадигми : *cant – are, cant – are –s, cant – are, cant – áre – mos, cant – áre –des, cant – are – n*. Це заважало структуруванню сукупності форм парадигми.

Інша причина, яку наводить Жіль Люке полягає в тому, що, якби форми на –*ardes* і –*ierdes* збереглися б як такі, що іронічно звеличували співрозмовника, вони були б єдиними у всій дієслівній системі, які б пропонували альтернативу позначенню особи, яке виражала друга особа однини. Вони б стали повністю ізольованими в дієслівній системі іспанської мови. Форми на –*ardes, -ierdes* утворилися внаслідок синкопи пропарокситонних форм другої особи множини (*cantáredes, leyéredes, amáredes*). В дієслівній системі стародавньої і класичної іспанської мови такі форми існували також і в інших парадигмах : «*cantássedes*» (форма минулого недоконаного умовного способу), «*cantábades*» (форма минулого недоконаного дійсного способу), «*cantariades*» (форма кондиціонального способу) і «*cantárades*» (друга форма минулого недоконаного умовного способу). У всій дієслівній системі іспанської мови лише майбутній умовний спосіб поєднав в собі ідеальні умови для появи подвійного знакового вираження особи співрозмовника. Як бачимо, синкоповані форми могли зберегтися або не зберегтися. Однак, всупереч своєму існуванню протягом шести століть, вони не змогли закріпитися в іспанській мові.

Окрім гіпотези Жілі Люке щодо синкопи форм майбутнього умовного способу, слід згадати той

факт, що вони володіли в другій особі однини літерою «d», яка підсилювала виразовість звучання слів. Синкоповані форми на «-rdes» дуже часто зустрічалися в середньовічній іспанській поезії, зокрема, в творчості Гонсало де Берсео. Причина їхнього використання полягала, на нашу думку, в віршовій версифікації, а саме для рими. За допомогою форм другої особи однини і множини майбутнього умовного способу з літерою «d», а також аналогічних форм минулого недоконаного умовного способу, поети іспанського середньовіччя мали змогу урівноважити кількість складів в словах двох строф і таким чином досягти рими. Якщо дієслово в першій строфі вірша було вжито в синкопованій формі, то інші дієслівні форми в наступних строфах також набували її. Такі приклади можна знайти у поемі про Сіда: «Si vos, assí lo fizieredes e la uentura me fuere conplida» [Sánchez 1864,c.4], «Si vieredes yentes venir por conusco yr, Abbat, decildes que prender el rastro y pienssen» [Sánchez 1864,c.6], «Mientra que visquieredes bien se fará lo to» [Sánchez 1864,c.6], «Douos la quinta, si la quisieredes Minaya» [Sánchez 1864,c.7]. Форми другої особи однини з літерою «d» зникли, а в другій особі множини ця літера продовжувала використовуватися. Зникнення літери «d» в другій особі однини могло бути пов'язане зі зменшенням застосування цієї форми у версифікації.

В цілому, як синкопу звука «e» в другій особі однини майбутнього умовного способу, так і її зникнення можна пояснити ненормованістю, варіантністю, а також синкретичністю форм дієслівних способів староіспанської мови. Це явище протривало до XV століття, коли парадигма майбутнього умовного способу більш-менш стабілізувалася. Ще одним поясненням затухання другої особи однини з – d - майбутнього умовного способу може бути також поступовий перехід іспанської мови до позначення ввічливого звертання до особи на «Ви» та дійсної множинності осіб за допомогою єдиної особи – 2 особи множини (-ardes, ierdes).

Таким чином, на нашу думку, синкопа звука «e» в староіспанській мові і відновлення цього звуку в XIV-XV століттях свідчили про постійний процес унормовування парадигми не лише форм майбутнього часу, але і умовного способу.

Апокопа та синкопа були з одного боку okazionalnymi явищами, проте мали також іманентний характер у розвитку лексичних та граматичних форм в старо та середньоіспанській мовах. Вони підкреслювали динаміку, варіативність форм умовного способу, слабку унормованість мови. Подальшою перспективою дослідження є аналіз впливу фонетичних явищ на семантику дієслівних форм в інших романських мовах.

Література

Марей А.В. Язык права средневековой Испании: От Законов XII Таблиц до Семи Партид / Предисл. С.Г. Келиной. – М.: Издательство ЛКИ, 2008. – 232 с. Corbella, Dolores (ed.), Libro de Apolonio, Madrid, Cátedra, 1992. Lapesa R. Historia de la lengua española, Biblioteca románica hispánica, Editorial Gredos, Madrid, 1981. – 690 p. Luquet G. Regards sur le signifiant. Etudes de morphosyntaxe espagnole, Paris, Presse de la Sorbonne Nouvelle, 2000. – 164 p. Menéndez Pidal R. Documentos lingüísticos de España. I: Reino de Castilla, Madrid, CSIC, 1966. – pp. 21-23; 54-57; 246-247; 256-257; 382-385; 418-419; 464-465; 468-469. Sánchez T. A. Poetas castellanos anteriores al siglo XV, Biblioteca de Autores Españoles desde la formación del lenguaje hasta nuestros días, Madrid, 1864. – pp. 1-58 ; 103-131.

УДК 811.111'373.2

КАРПЕНКО М.Ю.

(Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова)

РОЗПОДІЛ АНГЛОМОВНИХ САЙТОНІМІВ ЗА ФУНКЦІОНАЛЬНИМИ ЗОНАМИ

У статті робиться спроба проаналізувати онімічний простір Інтернету, а саме виокремити та схарактеризувати його основні одиниці та запропонувати їх класифікацію.

Ключові слова: Інтернет-ономастикон, функціональна зона, сайтонім.

Карпенко М.Ю. Разделение англоязычных сайтонимов по функциональным зонам. В статье делается попытка проанализировать ономастическое пространство Интернета, а именно выделить и охарактеризовать его основные единицы и предложить их классификацию.

Ключевые слова: Интернет-ономастикон, функциональная зона, сайтоним.